

ЧУДОМИР БЯЛО СЛАДКО

chitanka.info

Ти поне знаеш, че по онова време се изредиха всички от нашето село да кметуват, та и на Дролчо дойде ред. Сиромаш човек е Дролчо, прост е, краката му криви като ракова щипка, ама кога седне да яде, дорде му не изтръпнат краката, не става.

Намести се Дролчо в общината и започна да се разпорежда като во окупирана област, един вид. Тормолози широките народни слоеве, знаеш, и ги третира във вид на диктатура. Добре, че стоя три месеца само, иначе кой знае докъде щеше да я докара. Като падна от власт, срещам го един ден с колата към бабин Делин трап да кара тор на нивата, впрегнал магаре и малачката:

— Еее, мухтар паша, думам му аз, видя ли, че царството земно е лаконическо нещо, а? А ти се беше запретнал да тормолозиш масите и да ги караш пот да ги избива и по Васильовден. Дойде ли ти умът в главата?

— Ти, кай, бацьовото, не ми се карай. Не ме гълчи, кай, че и моята не беше лесна. От гората доведен човек, дето има една дума. Дорде се науча, скроиха ни една бламания на 19-и и паднахме неусетно, та и заплатата си за април не можах да получа.

— Нали се наяде и напи с големците от града, то ще ти остане печалбата.

— Какво ти ядене и какво ти пиене бе, брате! — дума ми Дролчо. — Туй големците стиснато нещо хей; взема, а не дава, ти казвам! Един път само ме повика околийският да нагласим да бламираме помощника и двама съветници. Отидох бе, отидох като човек, здрависа ме той, покани ме да седна на меко, приказва ми, нарежда ми как да я скроя работата с помощника и тем подобни, а аз го гледам като петел бобено зърно и тук-там му разбирам по нещо. По едно време натисна с пръст една пъпка, дзърна нещо из калидора, показа се стражар и той рече:

— Кмете, кай, голяма горещина, а? Взимаш ли едно бяло сладко?

— Че да взема, рекох, г-н началник, що да не взема! Няма да ти правя опозиция я!

Поръча той, донесе го едно слабосилно момче, потопорчи го отпреде ми и излезе.

Чаша, знаеш, чаша с водица, една лъжичка и в нея нещо като сметана се белее. Ами като не съм ял други път такива продуфти! Като не зная как се яде!

Едно време бях донесъл от града багаж на даскалицата и момичето ми гребна от едно гърненце с лъжичка, облизах си го като котарак и ми дойде лесно, ама то беше червено, а това бяло и остави му белотията, ами и във вода потопено. Да го разбъркам ли, мисля си, хич ли да го не бутам и да си изпия водицата само — не ми сече умът хич! Бря, ами сега!

А началникът си разправлява човекът, хем разправлява, хем нещо подписва, хем и на телефона се обажда от време на време, а мене умът ми се в бялото сладко и нищо не чувам. Гледам го пущината, дано почне само да се топи — не ще!

Стои си като замръзнало и не мърда. Мисля си, пък да е било мръсно, че са го турили във вода да се очисти, не ще да е, защото и водата бистра, и то бяло. Реших се най-подире, посегнах и взех да бъркам с лъжичката из водата, дано се стопи. Пак не ще! Станах вир-вода и пак го оставих. А началникът ми дума:

— Що си го не вземеш, кай, то е хубаво в горещо време. Разхладително е.

Разхладително, разхладително, ама мене в огън ме хвърли, мисля си. Най-последно я скроих:

— Афидерсинис, рекох, г-н началник, ама хич ми не понася. Вреди ме. Оня ден се черпихме на баните с агронома и му обърнахме по десетина такива, ама три дена ме присвива стомах, та щях да се спомина.

И тъй се отървах.

Та ти казвам, кай, бацьовото, и моята не беше лесна тогава, ами запуши я! Не ме закачай!

Толкоз!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.